

Sant Joan de Vilamajor

Pujalt

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Vilamajor

Coordenades:

Latitud: 41.67715
Longitud: 1.42794
UTM Est (X): 369148
UTM Nord (Y): 4615125

Classificació

Número de fitxa 08176 - 14
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Romànic Modern
Segle XI-XVI
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: L'estat de l'església és bo, malgrat l'erosió de la clau del portal.
Protecció Legal
Observacions protecció: BPU. Catàleg de Patrimoni del POUM, 2007.
Número inventari IPA 5998
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religiós
Titularitat Privada
Titular: Arquebisbat de Barcelona. C. del Bisbe, 5. 08002 Barcelona
Autoria de la fitxa Dídac Pàmies i Marta Lloret
Data de registre de la fitxa: dj., 01/10/2015 - 02:00

Descripció

L'església de Sant Joan de Vilamajor és una construcció romànica, sobre la qual s'hi feren algunes reformes (obertura d'un nou portal i reforç amb contraforts) en època moderna, tot mantenint l'estructura original. És d'una sola nau de planta absidial, coberta amb volta de canó de pedra. S'hi accedeix per un portal d'arc de mig punt adovellat, amb l'extradós i les impostes motllurades. A la clau presenta una imatge en relleu, força erosionada, que s'ha identificat com a Sant Jordi. Els brancals del portal són de factura moderna, incorporats en la darrera restauració. Corona la façana un campanar d'espadanya de dos ulls, on no conserva les campanes. Les façanes laterals estan reforçades amb tres i dos contraforts per banda; sota d'un d'aquests darrers s'hi entreveuen les restes del portal primitiu. A la mateixa façana en sobresurt un cos, probablement la sagristia. Pel que fa a l'absis, presenta arcuacions cegues, així com una finestra esqueixada. El parament dels murs és la pedra lligada amb argamassa.

Història

De la mateixa manera que l'església de Santa Magdalena de l'Astor, aquesta també fou sufragània de la parròquia de Santa Maria de Segur. Està situada dins l'antic terme del castell de Vilamajor del que es conserva una torre al centre del nucli de població, absorbida per les cases actuals. Molt probablement l'església té els orígens vers les acaballes del segle X principis del segle XI, coincidint amb la construcció del castell de Vilamajor.

La primera referència documental de l'església es remunta a l'any 1157, quan el bisbe de Vic, Pere Redorta, entregà a la canònica de Santa Maria de l'Estany, la parròquia de Santa Maria de Segur. Aquesta donació es completà l'any 1176 quan Ponç de Falç entregà la seva tercera part de les esglésies de la parròquia de Segur a la canònica de l'Estany. Des d'aquest moment, al seu voltant hi havia la sagrera, com també un cementiri. Al segle XVII deixà d'ésser sufragània de l'església de Santa Maria de Segur per passar a dependre com a capella de l'església de Santa Magdalena de l'Astor.

A cavall entre l'època medieval i moderna patí algunes reformes que comportaren la construcció de contraforts als laterals, eliminant així la porta d'accés original situada a la façana meridional; se li va afegir una capella lateral (sagristia actual) i es construí el nou accés a ponent amb la figura de Sant Jordi esculpida a la dovella central.

L'aspecte actual de la capella i l'entorn és fruit de la última restauració realitzada l'any 2000.

Bibliografia

Anoia pam a pam'95 : 7 de maig Òdena-El Bruc : 14 de maig Piera-Masquefa : 21 de maig Pujalt-Calaf : 28 de maig Orpí-La Llacuna, 1995. Centre d'estudis Comarcals d'Igualada- Ateneu Igualadí.

Catàleg de Patrimoni del POUM. Ajuntament de Pujalt, 2007.

CONDAL, T.; PRADES, M. (1999). L'Alt Penedès, el Baix Penedès, El Garraf, l'Anoia. Barcelona: Pòrtic
GAVÍN I BARCELÓ, JM. (1984). Inventari d'esglésies. Anoia, Conca de Barberà. Vol. 16. Valldoreix: Arxiu Gavín.

Inventari del Patrimoni Cultural Immobile de Catalunya. Patrimoni Arquitectònic. Pujalt (Anoia). Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Generalitat de Catalunya.

LLACUNA, P.; MASCÓ, T. (1995). Rutes per l'Anoia: història i art. Publicacions Anoia.

MESTRE, JV. (1994). Les Esglésies romàniques de l'Anoia. Igualada: La Veu de l'Anoia.

PEIDRÓ, E.; REIG, J. (1994). Arquitectura religiosa romànica de la Comarca de l'Anoia. Barcelona: Unió Excursionista de Catalunya.

PLADEVALL, A. [coord.] (1997). Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya. L'Anoia. Direcció General del Patrimoni Cultural.

PLADEVALL, A. dir. (1992). Catalunya romànica. El Penedès, l'Anoia. Vol XIX. Barcelona: Enciclopèdia

catalana.

